

Met enthousiasme een tof ambt invullen

Tekst: Christine Hoek | Foto's: Hans Kramer

Peter Nieuwenhuizen (63)

Jij bent heel lang diaken geweest. Hoe kijk je terug?

“Het was een mooie tijd met veel verschillende activiteiten. We zijn wel veranderd als diaconie. In het begin waren we gefocust op de wijk en vonden we dat we alles zelf moesten doen. Nu kijken we breder in de stad en proberen we aan te sluiten als er ergens een goed initiatief is, zoals Stichting Present of het Straatpastoraat.”

Wat heb jij zelf geleerd in die periode?

“In het begin wil je dat iedereen die hulp nodig heeft, op de rit komt. Eigenlijk wil je het leven van een ander dan de goede richting op duwen. Ik heb geleerd om te aanvaarden dat mensen verantwoordelijk zijn voor hun eigen leven en zelf keuzes maken, ook al gaan die voor jouw gevoel in tegen wat goed is.”

Wat heb jij ervaren als een hoogtepunt?

“Goeie vraag. Aan die meer dan dertig jaar heb ik diverse mooie herinneringen. Waar ik wel trots op ben, is dat we met buurtpastor Titus Schlatmann een huiskamer voor de buurt hebben opgericht in Rivierenwijk. Er kwam een centrum in zelfbeheer, Het Trefpunt. Dat bestaat gelukkig nog steeds. Het uitgangspunt is: wat hebben jullie nodig, wat willen jullie zelf? Niet van alles voor de mensen gaan regelen, maar iedereen medeverantwoordelijkheid laten dragen.”

Is er iets wat je lastig hebt gevonden?

“Ik heb een aantal jaren meegedraaid in het dagelijks bestuur van de diaconie van de stad. In die tijd hebben we geprobeerd met jongerenwerkers iets te organiseren voor jongeren waarin alle kerken in de stad mee konden doen. Dat bleek een stap te ver te zijn, dat was jammer.”

Welk advies wil je Annet meegeven?

“Annet draait al even mee en zij is heel enthousiast. Verlies vooral je enthousiasme niet, ook al lopen dingen soms niet zoals je hoopt. Zo hebben we afgelopen winter voedselpakketten gemaakt voor mensen die op straat leven. Toen Annet op een gegeven moment met twintig, vijftig pakketten klaarstond, kwamen er een, twee mensen opdagen. Dan kun je best even teleurgesteld zijn. Maar ik denk dat het wel goed komt, Annet, dat enthousiasme zit in je aard!”

In de Nicolaïkerk zal het even wennen zijn geweest: Peter Nieuwenhuizen is gestopt als diaken, na dit ambt sinds 1991 te hebben vervuld. Annet Visser treedt in zijn voetsporen.

Annet Visser (54)

Hoe ben jij diaken geworden?

“Ik ben al best lang bij de Nicolaïkerk betrokken, ongeveer vanaf 1999. Toen ik kinderen kreeg, ben ik betrokken geraakt bij het jeugdwerk en dat doe ik nog steeds vol enthousiasme – de jeugd is de toekomst. Nu werd mij de vraag gesteld: ‘Zou jij een kerkelijk ambt willen vervullen?’ Toen dacht ik: ja, waarom niet? Diaken leek me het meest op mijn lijf geschreven omdat ik een doener ben.”

Wat heb je van Peter geleerd?

“Dat Peter alles weet, maakt het makkelijk om in te stromen. Ik heb onlangs zijn taak in het College van Diakenen overgenomen, dat vind ik best een ding. Ik vind het tof dat we een overkoepelend orgaan hebben in Utrecht, maar echt meebeslissen vind ik best lastig. Dus soms vraag ik nog weleens wat aan Peter. Laatst was ik bij het Diaconaal Netwerk Utrecht. Ik krijg energie van wat daar allemaal geregeld wordt. Dat wil ik in ieder geval blijven zien. En ook al ben ik het niet altijd eens met hoe alles reilt en zeilt, ik zie de positieve dingen, dat vind ik het belangrijkste. Laten we dat alsjeblieft blijven uitstralen als kerk.”

Wat zie jij als een uitdaging?

“Ik ben heel praktisch, gewoon gaan met die banaan. De uitdaging is om af en toe terug te stappen, tot tien te tellen: is dit handig wat we gaan doen? Ik ben niet zo kerkordelijk ingesteld, maar je moet wel de goede balans vinden als kerk.”

Wat is jouw wens voor de diaconie van de Nicolaï?

“Mijn droom is dat wij als kerk, als diaconie in de stad, kunnen zorgen voor de mensen in Utrecht die hulp nodig hebben. En dan graag in samenspraak met alle initiatieven die er al zijn, zodat we niet zelf het wiel opnieuw gaan uitvinden. Dat zou toch ultiem tof zijn.”

Utrecht gelooft leeft denkt

Geduld

**Diet Groothuis heeft geduld,
maar niet voor onrecht en intolerantie**

En ook: wachten op een vergunning in Utrecht |
6.500 km wandelen | eindeloos asiel in de kerk?